

2.4.2010

“தமிழ் மருத்துவத்தின் தொன்மையும் தனித்தன்மையும்”
கருத்தரங்கத்தை மாண்புமிகு துணை முதலமைச்சர் திரு.மு.க. ஸ்டாலின்
தொடங்கி வைத்து ஆற்றிய உரை

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் சார்பில், “தமிழ் மருத்துவத்தின் தொன்மையும் தனித்தன்மையும்” எனும் தலைப்பில் நிகழும் சீரிய கருத்தரங்கின் தலைவர்

தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர் முனைவர் ம. இராசேந்திரன் அவர்களே!

கருத்தரங்க நோக்கம் குறித்து விளக்கவுரை வழங்கிடும் மத்திய ஆயர்வேத, சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக்குழுமத்தின் சித்த மருத்துவ அறிவுரைக்குழுத் தலைவர் பேராசிரியர் புது.செயப் பிரகாசு நாராயணன் அவர்களே!

வாழ்த்துரை வழங்கிடும்

டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் மருத்துவப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் பேராசிரியர் மயில்வாகனன் நடராசன் அவர்களே!

நெல்லை, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலை. கழகத் துணை வேந்தர் பேராசிரியர் இரா. தி. சபாபதிமோகன் அவர்களே!

சென்னை இராமச்சந்திரா மருத்துவப் பல்கலைக் கழக இதய அறுவை சிகிச்சை மையத்தின் தலைவர் மற்றும் இயக்குநர் மருத்துவர் ச. தணிகாசலம் அவர்களே!

வரவேற்புரை வழங்கிய பேராசிரியர் ச. மோகன் அவர்களே!

நன்றியுரையாற்றவிருக்கும் பேராசிரியர்

க. இராமசாமி அவர்களே!

ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்கிடும் அறிஞர் பெருமக்களே!

மருத்துவத் துறைச் சார்ந்த வல்லுநர்களே!

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் அலுவலர்களே, பணியாளர்களே! அனைவர்க்கும் எனது வணக்கங்களை உரித்தாக்குகிறேன்.

“தமிழ் மருத்துவத்தின் தொன்மையும் தனித் தன்மையும்” எனும் தலைப்பில் இன்று மிகச் சிறப்பான முறையில் நடைபெறுகின்ற இக்கருத்தரங்கினைத் தொடங்கி வைப்பதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

பண்டைத் தமிழகத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்பு இன்றைய உலக அறிஞர்களால் பாராட்டப் படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்பவைகள் பழந்தமிழரின் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை உலகுக்குப் பறைசாற்றும் கருவூலங்களாகும்.

அந்த இலக்கியக் கருவூலங்களின் வாயிலாகத்தான் பண்டைத் தமிழகம், அரசியல், வர்த்தகம், பொருளாதாரம், கலை, பண்பாடு அனைத்திலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளது என்பதனை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் உரிய சான்றுகளுடன் எடுத்துரைத்து நிறுவியுள்ளனர்.

அவற்றைப் போலவே மருத்துவத் துறையிலும் பழந்தமிழகம் சிறந்து விளங்கியிருக்கிறது என்பதற்கு எண்ணற்ற சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

பத்துப்பாட்டு இலக்கியத்தில் ஒன்றான “நெடுநல்வாடை”யில் ஒரு காட்சி. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், பகைவரோடு போர் நடத்தி விட்டு, இரவு நேரத்தில் பாசறையில் தங்கியிருக்கிறான். அப்போது போரில் காயம்பட்ட வீரர்களுக்கு மருத்துவ சிகிச்சை அளிக்கக்கூடிய இடத்தைப் பார்வையிடும்போது, வாடைக் காற்று வீச, விளக்கின் சுடர் தென் திசையில் சாய்ந்தபடி ஒளி வீச, வேப்ப மாலை சூடிய வேலொடு முன்னே செல்லும் தளபதி காயம்பட்ட வீரர்களை ஒவ்வொருவராகக் காட்டிச் செல்ல, தோளிலிருந்து சரிந்து விழும் மேலாடையைச் சரிசெய்தபடியே அவர்களைக் கண்டு ஆறுதல் கூறியவண்ணம் செல்கிறான்.

நெடுநல் வாடையின் இக்காட்சி, போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்ட வீரர்களைப் பராமரித்த பாங்கைக்கூறுவதன்மூலம் தமிழர்களின் மருத்துவ நுட்பம் புலப்படுகிறது.

அதேபோல எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்து பல போர்க்களக் காட்சிகளையும், போர்வீரர் மாண்புகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“பதிற்றுப்பத்து” இலக்கியத்தின்மூலம் அறுவை மருத்துவம் தமிழகத்தில் செய்யப் பட்டுள்ளது என்பதற்குச் சான்று கிடைக்கின்றது. சங்க காலத்தில் பல போர்கள் நிகழ்ந்தமையால் படைக்கருவிகளால் ஏற்படும் ஆழ்ந்த புண்களை ஊசிநூல் கொண்டு தைத்தனர் என்பது தெரிகிறது.

மீன்கொத்திப் பறவை நீரில் விழுந்து விரைந்து எழுவதைப்போல், கிழிந்த தோல் ஊசியால், புண்கள் இருந்த இடம் குத்தித் தைக்கப்பட்டது என்பதனை,

“மீன்தேர் கொட்பின் பனிக்கயம் மூழ்கிச்
சிரல் பெயர்ந்தன்ன நெடுவள் ளுசி
நெடுவசி பரந்த வடுவாழ் மார்பு...”

—எனக் கூறுகிறது.

போரில் ஏற்பட்ட புண்களின்மேல் பஞ்சு இடும் முறை பண்டைக்காலத் தமிழர்கள் உலகிற்குக் கற்றுக்கொடுத்த சிறந்த முறையாகும்.

“கதுவாய் போகிய துதிவாய் எஃகமொடு
பஞ்சியும் களையாப் புண்ணர்...”

—எனப் புறநானூறு கூறுவதன் மூலம் புண்களைப் பஞ்சு கொண்டு தூய்மை செய்த பாங்கு புலப்படுகிறது.

போரில் விழுப்புண் பட்ட வீரன் ஒருவனுக்கு அவன் வீட்டிலிருந்த மகளிர் அவன் புண்ணை மருந்திட்டு ஆற்றி வந்தனர். மருத்துவம் செய்யும் இடம் தூய்மையாகப் பராமரிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக வீட்டைத் தூய்மை செய்து வேப்ப மரத்தழைகளை வீடெங்கும் செருகி, வீரனின் மனம் அமைதியுறுமாறு இனிய இசைபாடிகள்; நறுமணப் பொருள்களைப் புகைத்து மணம் வீசச் செய்தனர். அதைக் கண்டு அரிசில்கிழார் என்னும் புலவர்,

“தீங்கனி யிரவமொடு வேம்புமனைச் சொரி
வாங்குமருப்பு யாமொடு பல்லியம் கறங்கக்

கைபயப் பெயர்த்து மையிழுது இழுகி
 ஐயவி சிதறி ஆம்பல் ஊதி
 இசைமணி எறிந்து காஞ்சி பாடி
 நெடுநகர் வரைப்பில் கடிநறை புகைஇக்
 காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி
 வேந்தறு விழுமம் தாங்கிய
 பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகைப் புண்ணே”

– எனப் பாடுகிறார்.

இதன்மூலம் போரில் பெரும்புண்பட்டு வீழ்ந்த மறவர்க்கு மருத்துவம் செய்வோர், மனையைத் தூய்மை செய்து ஒப்பனை செய்வதும், இனிய இசைபாடுதலும், நறுமணப் பொருள்களைப் புகைத்து எங்கும் மணம் கமழுமாறு செய்வதும் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மரபு என்பதை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் இன்று மருத்துவமனைகளில் தூய்மை பராமரிக்கப் படுவதை ஒப்பு நோக்கலாம்.

அய்யன் திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் “மருந்து” எனும் ஓர் அதிகாரத்தின்மூலம் அந்நாளைய தமிழகத்தில் நிலவிய மருத்துவச் சிந்தனைகளை மிக அருமையாகப் புலப் படுத்துகிறார்.

உடலில் வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் ஆகிய மூன்றில் ஒன்றேனும் அளவுக்கு அதிகமானாலும், குறைந்தாலும் நோய் உண்டாகும்.

“மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
 வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று.”

–என நோய்க்குக் காரணமாக அமைபவை எவை என்கிறார்.

அடுத்து, உண்ணும் உணவே உடலுக்கு நோய் தரக்கூடியதாகவும் அமையும்; அளவறிந்து உண்டால் மருந்தே தேவையில்லை என்ற சிந்தனைகளை மக்களிடம் எடுத்துரைக்கும் நோக்கில் ஆறு குறட்பாக்களை அய்யன் திருவள்ளுவர் பாடியுள்ளார். அதாவது:

உண்ட உணவு செரிப்பதற்கான கால இடைவெளி தந்து, உணவு அருந்துகிறவர்களின் உடலுக்கு வேறு மருந்தே தேவையில்லை.

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்.”

உண்ட உணவு செரித்ததையும், உண்ணும் உணவின் அளவையும் அறிந்து
உண்பது நீண்ட நாள் வாழ்வதற்கு வழியாகும்.

“அற்றால் அளவறிந்து உண்க அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு.”

உண்டது செரித்ததா என்பதை உணர்ந்து, நன்கு பசியெடுத்த பிறகு
உடலுக்கு ஒத்துவரக் கூடிய உணவை அருந்த வேண்டும்.

“அற்றது அறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.”

உடலுக்கு ஒத்து வரக்கூடிய உணவைக் கூட அதிகமாகும்போது மறுத்து
அளவுடன் உண்டால், உயிர் வாழ்வதற்குத் தொல்லை எதுவும் இல்லை.

“மாறுபா டில்லாத உண்டி மறுத்துண்ணின்
ஊறுபா டில்லை உயிர்க்கு.”

அளவோடு உண்பவர் உடல் நலமுடன் வாழ்வார் அதிகம் உண்பவர்
நோய்க்கு ஆளாவார்.

“இழிவறிந்து உண்பாண்கன் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபேர் இரையான்கண் நோய்.”

பசியின் அளவு அறியாமலும், ஆராயாமலும் அதிகம் உண்டால் நோய்களும்
அளவின்றி வரும்.

“தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்
நோயள வின்றிப் படும்.”

—என்கிறார். இவற்றைத் தொடர்ந்து,

நோய் என்ன ? நோய்க்கான காரணம் என்ன ? நோய் தீர்க்கும் வழி என்ன ?
இவற்றை முறையாக ஆராய்ந்து சிகிச்சை செய்ய வேண்டும்

“நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.”

வேண்டும் என்றும்,

நோயாளியின் வயது, நோயின் தன்மை, மருத்துவம் செய்வதற்குரிய நேரம் என்பனவற்றை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தே மருத்துவர் செயல்பட வேண்டும்.

“உற்றான் அளவும் பிணியளவும் காலமும்
கற்றான் கருதிச் செயல்.”

– என்றும் மருத்துவர்கள் எப்படி மருத்துவம் செய்தல் வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைக்கிறார்.

இறுதியாக, உட்கொள்ளும் மருந்து மட்டும் ஒருவன் நோயை தீர்ப்பதில்லை. அவனோடு மருத்துவர், மருந்து, அருகிருந்து துணைபுரிபவர் ஆகிய நான்குமே மருந்தாகி ஒருவன் நோயைத் தீர்க்கும் என்பதை,

“உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான் என்று
அப்பால் நாற்கூற்றே மருந்து.”

– என மருந்துக்கு இலக்கணம் உரைக்கிறார்.

இன்றைய மருத்துவ உலகம் பின்பற்றக்கூடிய அருமையான வழிமுறைகள் இவையல்லவா ?

அடுத்து தமிழகத்தில் தமிழ் மருத்துவம், மூலிகைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைந்திருந்தன என்பதை பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் “திரிகடுகம்,”

“சிறுபஞ்சமூலம்” ஆகிய நூல்களின் பெயர்களே பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“திரிகடுகம்” என்பது மூன்று மருந்துகள் என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ளது. அதாவது, மருத்துவக் குணங்கள் கொண்ட சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகிய மூன்றாலும் ஆகிய மருந்து ஒருவர் உடல் நோயை மாற்றி அவருக்கு சுகம் அளிப்பதுபோல் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் அமைந்த மும்மூன்று கருத்துகளும் மாந்தரின் மனதில் உள்ள அறியாமையைப் போக்கி இன்பம் அளிக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

அதேபோல, மருத்துவ நூலில் கூறப்பட்ட கண்டங்கத்தரிவேர், சிறுவழுதுணை வேர், சிறுமல்லிவேர், நெருஞ்சிவேர், பெருமல்லிநேர் ஆகிய ஐந்து வேர்களும் மக்கள் பிணிகளைத் தீர்ப்பதுபோல் “சிறுபஞ்சம்” நூலில் அமைந்த ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் அடங்கியுள்ள ஐந்து ஐந்து கருத்துகளும் மக்களின் சிந்தனை வளத்தைப் பெருக்கி அறிவு வளர்ச்சிக்கு உறுதுணைபுரியும் என உணர்த்துகிறது.

இந்த நூற்பெயர்களின் மூலம் மருத்துவ குணங்கள் இந்த மண்ணில் பரவியிருந்ததை உணர முடியும்.

தமிழகத்தில் மூலைமுடுக்குகளில் எல்லாம் வாழும் மக்களிடையே வழங்கும் பழமொழிகள் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கூறுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அவற்றுள்,

“ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி”

“நோய்க்கு இடங்கொடேல்”

“நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்”

“பத்து மிளகு இருந்தால் பகைவன் வீட்டிலும் விருந்துண்ணலாம்”

“கண்ணுக்குத் தெளிவு பொன்னாங்கண்ணி”

என்பன போலத் தமிழகத்தில் வழங்கும் பழமொழிகளை நோக்கும்பொழுது தமிழ் மக்கள் பெற்றிருந்த மருத்துவ அறிவாற்றல் நமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

தமிழ் மருத்துவத்தின் வித்தகர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் சித்தர்கள்.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமூலர் தனது திருமந்திரம் நூலின் மூலம் உடல் ஒம்பலையும், மருத்துவ நெறிகளையும் அருமையாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”

– என்று கூறுவதிலிருந்து நீண்ட கால உயிர் வாழ்வுக்கு உடலோம்பல் அவசியம் என்பதை எடுத்துரைக்கின்றார்.

இவையெல்லாம் தமிழகத்தில் பழங்காலந்தொட்டு பின்பற்றப்பட்டு வந்த மருத்துவ நெறிகளை நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

– என உலகுக்கு முதுமொழி தந்த தமிழ்ச் சமுதாயம் பின்பற்றிய மருத்துவம் இன்று, தமிழ் மருத்துவம் எனப் போற்றப்படுகிறது. அந்த தமிழ் மருத்துவமே பழங்காலத்தில் இந்திய மருத்துவமென அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

பழங்கால கிரேக்க நாட்டில் கி.மு. 460 முதல் 370 வரை வாழ்ந்த மருத்துவ மேதை இப்போகிரேட்டஸ். அவரது மருத்துவ ஆற்றலுக்கு மூல காரணமாக அமைந்தவர் பித்தகோரஸ். இதுகுறித்து, டாக்டர் பி. குடும்பையா என்பவர் கூறும்பொழுது,

“இப்போகிரேட்டஸின் மருத்துவத்திற்கு அடித்தளம் அமைத்தவர் பித்தகோரஸ் எனும் தத்துவஞானிதான். நான்கு தாதுக் கொள்கையை இப்போகிரேட்டஸ் –பித்தகோரஸின் மாணவர்களிடமிருந்துதான் கற்றார். பித்தகோரஸ் இந்தியாவிற்கு வந்து சென்றதற்கான குறிப்புகள் கிடைப்பதால் பித்தகோரஸ் மூலமே இந்திய மருத்துவம் கிரேக்கம் சென்றது என்று கருத இடமுண்டு” என்கிறார்.

எனவே, கி.மு. 6 மற்றும் 5ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிலவிய இந்திய மருத்துவத்தையே கிரேக்க மருத்துவம் பின்பற்றியது என்பது தெரிகிறது.

இப்போகிரேட்டஸின் நூல்களில் ஏலக்காய், மிளகு, இலவங்கம் போன்றவை இந்திய மருத்துவம் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதையும் டாக்டர் பி. குடும்பையா சான்றாகக் காட்டுகிறார்.

இப்போகிரேட்டஸ் குறிப்பிடும் ஏலக்காய், மிளகு, இலவங்கம் போன்றவை தமிழ் மண்ணுக்கே உரிய தமிழகத்து மருந்துப் பொருள்கள் என்பதால் தமிழக மருத்துவமே இப்போகிரேட்டஸால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

உலகிலேயே முதன்முதல் மிளகு உற்பத்தியான இடம் தென்னிந்தியாவில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதிதான்! மிளகு, நோய்த் தடுப்பு மருந்தாகவும், நோய்ப் போக்கும் மருந்தாகவும் இப்போது உலகெங்கும் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

17ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் வாணிகம் செய்ய இந்தியாவுக்கு வந்த ஆங்கிலேயர்கள் தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலிருந்து, தென்பாண்டிச் சீமையின் கைத்தறி ஆடைகளுடன், மிளகு மூட்டைகளை கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு தங்கள் நாடுகளுக்குச் சென்றனர் என வரலாறு கூறுகிறது.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்திய மருத்துவத்தை - தமிழ் மருத்துவத்தைத் தமிழகத்தில் போற்றி வளர்ப்பதற்காகப் புத்துயிர் அளித்து வருபவர் நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள்.

சித்த மருத்துவத்திற்கு தமிழ் மருத்துவத்தின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்துள்ள நம் தமிழினத் தலைவர் மாண்புமிகு முதல்வர் கலைஞர் அவர்களின் ஆணையின்படி தமிழ்நாட்டில் பல சித்த மருத்துவப் பிரிவுகள் தொடங்கப்பட்டு இயங்கி வருகின்றன. மகப்பேறு மற்றும் பெண்களின் நலன் பேண மூலிகை மருந்துகள் தமிழக அரசால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

அண்மைக் காலத்தில் சிக்குன் குனியா என்ற நோய் பரவியபோது “நிலவேம்புக் குடிநீர்” சிறப்பானதென்று சித்த மருத்துவர்கள் கூறினர். உடனடியாக அனைத்து மருத்துவமனைகளிலும் அம்மருந்தைச் சேமித்து வைக்க வேண்டும் என்று கலைஞர் அரசு ஆணை பிறப்பித்தது.

மேலும், இன்று தாம்பரத்தில் 1000க்கும் மேற்பட்ட புறநோயாளிகளுக்குச் சேவை செய்து வரும் தேசிய சித்த மருத்துவ நிறுவனத்திற்கு 1999ஆம் ஆண்டு தலைவர் கலைஞரின் பொற்கரங்களாலேயே அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு பின்னர் திறக்கப்பட்டு சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிலையமாகத் திகழ்கிறது.

தமிழ் மருந்துகளை அறிவியல் பூர்வமாக ஆராய்ச்சி செய்யத் தாம்பரம் அமிர்த நகரில் ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தைக் கழக அரசு ஒதுக்கித் தந்துள்ளது.

மேலும், படப்பைக்கு அருகில் 25 ஏக்கரில் மூலிகைப் பண்ணை அமைக்க மத்திய அரசு நிலம் கேட்டுத் தமிழக அரசின் பரிசீலனையில் உள்ளது.

இவ்வாறாகத் தமிழ் மருத்துவத்தை வளர்க்கக் கலைஞர் தலைமையிலான அரசு பல சாதனைகளை நிகழ்த்தியுள்ளது என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வேளையில் மக்கள் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு நவீன மருத்துவர்களும் சித்த மருத்துவர்களும் பேதமின்றிப் பணியாற்ற வேண்டும்.

தமிழ் அறிஞர்கள் ஓலைச் சுவடிகளில் உள்ளவற்றை நூல்களாக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டும். பல மொழிகளில் அந்த நூல்கள் வெளிவந்தால் தமிழ் மருத்துவத்தின் பெருமை தரணியெங்கும் பரவும்.

மூலிகைகளைப் பாதுகாப்பது, ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவது போன்றவற்றை சித்த மருத்துவர்கள் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும்.

தமிழகத்தின் அனைத்து ஆரம்பச் சுகாதார நிலையங்களிலும் சித்த மருத்துவப் பிரிவு தொடங்கத் தமிழக அரசு முயன்று வருகிறது.

செம்மொழித் தகுதியை நமது மொழிக்குப் பெற்றுத் தந்த முதலமைச்சர் கலைஞர் காலத்தில் பழந்தமிழ் மருத்துவமான சித்த மருத்துவத்திற்கு நாம் மகுடம் சூட்டுவோம்!

தமிழ்மொழி, இனத்தின் பெருமை காப்போம்!

கருத்தரங்கம் சிறப்புடன் நிகழ வாழ்த்துகிறேன்.
